

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ผู้สอนธรรมต้องสนใจในธรรม

นี่เราวิตถวิจารณ์มานานถึงเรื่องชาติเรื่องศาสนา ที่ชาติเห็นห่างจากศาสนานี้เห็นห่างมาโดยลำดับลำดับ เราดูมาพิจารณา วิตถวิจารณ์มาเรื่อย เป็นห่วงเป็นใยไม่พูดแต่เวลาออกมาเกี่ยวข้องกับนี้ถึงได้พูดนะ แต่ก่อนไม่ได้ออกมาเกี่ยวข้องกับชาติบ้านเมืองอย่างเปิดเผยอย่างนี้ ก็เป็นแต่เพียงรำพึงอยู่ในใจเป็นห่วงเป็นใย มองดูพุทธศาสนิกชนในเมืองไทยที่ว่าถือศาสนาพุทธกับพุทธนี้แท้ มองดูจนจะไม่เห็นว่าพุทธอยู่ที่ไหน นุ่นนะมันอยากถามหาอย่างนั้น ที่นี้เวลาได้ออกมาถึงได้พูดถึงเรื่องข้อวิตถวิจารณ์ออกมาพร้อมกับการนำชาติในคราวนี้ เราเป็นห่วงเป็นใยจริง ๆ รู้สึกว่าเห็นห่างมาก

ธรรมดาผู้ใหญ่เป็นสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าเด็ก แต่ผู้ใหญ่นี้ทะนงตัวหนักเข้า ๆ ในทางกิเลสตัณหา ยิ่งเลวลง ๆ แล้วเด็กจะดีได้ยังไงนี่ซิ มองดูทางไหน ๆ กิริยาแห่งการกระทำออกมามีแต่การทำลายชาติบ้านเมือง ๆ จากการทำลายตัวเองไปแล้วก็ระบดออกไป แต่การทำลายตัวเองไม่รู้ ก็ไปรู้แต่ประกาศกันภายนอก ตัวทำลายจริง ๆ ออกจากไหนไม่ได้ดูละซิ นี่มันน่าคิดอยู่มาก

ฟังแต่ว่าศาสนาที่จะมาเป็นตัวอย่างของโลกทุกวันนี้ พระพุทธเจ้าเป็นองค์ศาสดา ไม่มีกิเลสติดในพระทัยแม้เม็ดหินเม็ดทราย บริสุทธิพุทธโอเต็มเหนียว เรียกว่าธรรมบริสุทธิเต็มเหนียวแล้วออกมาสอนโลก นี่เป็นตัวอย่างอันเลิศเลอแล้ว เรียกว่าเราถือพุทธศาสนาสมชื่อสมนามจริง ๆ แล้วธรรมที่ตรัสรู้มาสอนโลกครบสามแดนโลกธาตุ เลิศใหม่พิจารณาซิ จากนั้นผลของท่านก็กระจายออกมาเป็นพระสงฆ์สาวก นี่ล้วนแล้วแต่เป็นหลักฐานพยานยืนยัน แห่งความบริสุทธิพุทธโอที่เลิศเลอของพระพุทธเจ้า เป็นเครื่องประกาศยืนยันมาโดยลำดับลำดับ ว่านี่คือพยาน ๆ บอกเลยในองค์ของท่าน แล้วก็กลายเป็นพุทธบริษัท ๔ เข้ามา ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ก็พวกเรา

ที่นี้อุบาสกอุบาสิกานี้ก็เลวมาโดยลำดับนับตั้งแต่ สงฆ์ สรรณี คัจฉามิ นั้นก็เลวลง ๆ สงฆ์ เลวลงแล้วประชาชนจะไม่เลวลงยังไง เป็นเหตุให้คิดนะ คิดมาตลอดแต่ไม่เคยพูดเรื่องอย่างนี้ เวลาออกมาเกี่ยวกับโลกเพื่อทำประโยชน์ให้โลกอย่างเปิดเผย สิ่งนี้ที่ควรเปิดเผยอย่างนี้ก็ต้องนำออกมา เป็นเครื่องเปิดเผยให้พี่น้องชาวพุทธเราได้ทราบบ้างว่า ผู้ใหญ่นั้นสำคัญ เข้มเย็บผ้าเห็นไหมละ เข็มนั้นเป็นตัวนำของด้ายมาเย็บทั้งหมด เข็มเป็นตัวนำ ๆ เข็มคดเข็มเคี้ยวพวกด้ายนี้ก็จะตามไปคดเคี้ยว ๆ เป็นง็อกเป็นงอไปตาม อันนี้ผู้ใหญ่เราเป็นเข็มทิศทางเดิน พาลูกเต้าหลานเหลนเดิน ๆ เพราะ

ฉะนั้นผู้ใหญ่เราจึงควรที่จะพิตตัวบ้างพอสมควร แล้วนำมาสั่งสอนเด็ก ยกหลักวิชามาสอนเด็ก ๆ โดยที่ว่าตัวเองไม่สนใจเอาหลักวิชามาสอนเด็ก ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรอีกเหมือนกัน ให้คิดข้อนี้ด้วยนะ

ผู้ใหญ่สำคัญมาก พระพุทธเจ้าก่อนจะมาสอนโลกเป็นยังไงก็ดูมาโดยลำดับแล้วนี่เห็นไหม ตัวอย่างอันเลิศเลอมาโดยลำดับ ๆ มาอย่างนี้ ผู้ใหญ่เป็นสำคัญมากที่สุดผู้เดียว ผู้นำเป็นสำคัญมาก ถ้าผู้นำเหลวไหลจะให้ผู้น้อยดีนี้ดีไม่ได้นะ จะว่าดีไม่ดี ดีไม่ดีเด็กเขาถูกผู้ใหญ่อีก เอาหลักวิชามาให้เขาเรียน บิบบี้ไฟไฟให้เขาเขียนให้เขาเรียนทุกสิ่งทุกอย่าง ตัวเองโก้เก๋โอ้อ่า มันดูไม่ได้ผู้ใหญ่ การที่จะเป็นผู้ใหญ่แต่ละแ่งละมุมต้องพิตตัว ๆ ไปตลอด เป็นตัวอย่างอันดีเป็นลำดับลำดับ ตั้งแต่ตัวเองเป็นที่ชอบในตัวเองเป็นลำดับลำดับแล้วก็นำวิชานั้นออกไปสอนโลก

อย่างพระพุทธเจ้าก็แนะนำสอนโลก ไม่มีใครจะแนะนำยิ่งกว่าองค์ศาสดา พระสงฆ์สาวกที่เป็นอรหันต์แล้วแนะนำมาโดยลำดับ ถอดออกมาจากหัวใจที่ท่านรู้ท่านเห็นจริง ๆ ท่านไม่ได้ไปลูปคลำเอาโน้นเอานี้มาสอน เวลาถูกเขาโจมตี ทำไมจึงว่าอย่างนั้น ๆ ก็ตำราว่าอย่างนี้ นั่นทั้งใส่ตำราแล้วนะ เจ้าของไม่เป็นท่าไปโยนใส่ตำรา ตำราก็บอกความจริง ถ้าเจ้าของปฏิบัติความจริงรู้ความจริงแล้วถอดออกจากหัวใจสอนเลยซี จะไปหาลูปคลำเอาในตำราอะไรนักหนาจนลืมนิ้ว ไปดูแต่ตำรา พอถูกโจมตีก็หลบใส่ตำรา ไปหลบซ่อนตามตำรา ตำราว่าอย่างนั้น เจ้าของเป็นยังไงยังงั้นไม่เห็นพูดเลย นี่ซิมันน่าทุเรศ

ผู้ใหญ่เราเวลานี้เหลวไหลมาก เท่าที่ผ่านมานี้แหละ ในปัจจุบันนี้ก็ปัจจุบัน ที่ผ่านมาและเห็นมาเป็นลำดับลำดับ ถึงขนาดทนไม่ได้ถึงได้พูดละซี พูดกับวงรัฐบาลก็พูดวงรัฐบาลก็เป็นลูกชาวพุทธทำไมพูดกันไม่ได้ ชาวพุทธพูดไม่ได้มีอย่างหรือ ธรรมเป็นเครื่องสอนโลกไม่เคยเป็นข้าศึกต่อผู้ใด ทำไมจะนำมาสอนโลกแล้วเป็นข้าศึกต่อโลกมีอย่างหรือ นอกจากโลกเป็นข้าศึกต่อธรรมมาตลอดเท่านั้น เราไม่เคยเห็นธรรมเป็นข้าศึกต่อโลกเลย นี่ที่นำออกมาสอนโลก เรานำออกมาเรานำมาจริง ๆ เราพูดจริง ๆ เราก็ไม่ได้สงสัย แม้ตัวเท่าหนูก็ตาม สาธุ ไม่ได้ทูลถามพระพุทธเจ้าเวลาสอนโลก พูดจริง ๆ นะ ไม่ต้องถาม สาวกทั้งหลายพอรู้ข้างขึ้นมาในใจเท่านั้นจำแล้ว นิสัยวาสนายังไงจะออกตามนั้นเลย ๆ แม่นยำ ๆ ด้วย เห็นอยู่รู้ที่อยู่นี้ถึงออกมาจากนี้จะผิดไปที่ไหน

เราไปเรียนตามตำรับตำรานั้นก็เป็นอีกแบบหนึ่ง เราไม่ได้ประมาทนะ เป็นชั้น ๆ เป็นตอน ๆ แต่รู้ในใจจริง ๆ ดังพระพุทธเจ้าและสาวกรู้แม่นยำทีเดียว บอกว่าแม่นยำ กับเราเรียนในตำราผิดกันมาก การเรียนในตำราคือไปจดไปจารึกเอามา ผู้จดจารึกก็เป็นคนมีกิเลสหรือคนลึนกิเลสก็ไม่ทราบนั้นซี ครั้นจดมาด้วยความลึนกิเลสนั้น

แม่นยำ ๆ ออกมา แล้วในตำราใครเป็นพระอรหันต์ไปจดจารึกที่จะได้ธรรมแม่นยำมา ๆ

คิดดูตั้งแต่อ่านอยู่ในบุพพสิกขานี้ก็ยิ่งได้ค้ำกันแล้วจะว่าไง ว่าพระอรหันต์นอนหลับไม่ฝัน พ่อมึงเคยเป็นพระอรหันต์หรือ อยากถามว่าอย่างนั้นนะ มึงมาอวดดีกว่าพระอรหันต์หรือ เรื่องฝันเป็นเรื่องธาตุเรื่องขันธทำไมจะฝันไม่ได้ กินได้นอนได้เหมือนโลกทั่ว ๆ ไป ทำไมพระอรหันต์จะเป็นไปไม่ได้ เพราะพระอรหันต์ก็เป็นสมมุติเต็มตัว เอาเท่านั้นก็พอแล้วใช่ไหม จิตที่บริสุทธิ์นั้นต่างหากเป็นอรหันต์ จะมาเหมาเอาธาตุขันธพระอรหันต์นอนหลับแล้วไม่ฝัน ถ้ายังฝันอยู่ไม่ใช่พระอรหันต์ โคตรแหม่งเป็นตั้มมีตบอดที่สุด มึงจะเอามาอวดโลกหรือ เราอยากว่าอย่างนั้นนะ อย่างนี้มันก็เห็นแล้วนี่เอามาพูดมาคุยทำไม

พระอรหันต์นอนหลับไม่ฝัน ถ้าฝันอยู่ไม่ใช่พระอรหันต์ นี่ชิมันค้ำกันอย่างจัง ๆ ก็ขันธเป็นสมมุติล้วน ๆ ขันธไม่เดินตามสมมุติจะให้เดินตามไหน ขันธไม่มีวิมุตติ ไม่มีนรกอเวจี ขันธเป็นขันธล้วน ๆ ตามธรรมชาติของมัน ถ้าเป็นขันธของพระอรหันต์แล้วก็ยังเป็นธาตุของมันล้วน ๆ อยู่อย่างนั้น แต่ไม่มีกิเลสเข้าไปเจือปน แต่ก่อนมีกิเลสเจือปน คือจิตนี้ไปเกี่ยวโยงกันติดพันกัน เรื่องธาตุเรื่องขันธก็สกรปรกโสมมไปตาม ๆ กัน เมื่อจิตบริสุทธิ์แล้วขันธก็เป็นตามสภาพของขันธ เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงอยู่ได้กินได้นอนได้หลับได้ เกิดแล้วตายได้เหมือนกันกับเรา แล้วทำไมพระอรหันต์จะฝันไม่ได้วะ เท่านั้นที่รู้แล้วนี่นะ ทำไมว่าพระอรหันต์นอนหลับแล้วไม่ฝัน เคยมีเหรอธาตุขันธแท้ ๆ จะบังคับให้เป็นพระอรหันต์ด้วยกันหมดได้หรือ

นี่ละการที่เราเรียนมา เราก็อ่าน ใครก็เรียนเหมือนกัน ไม่ได้ตำหนิกัน เวลาเอาความจริงที่รู้เห็นภายในจิตใจกับการเรียนมานี้ผิดกันมากที่สุด การรู้ภาคปฏิบัตินี้ปฏิบัติยังงไรยังงั้นแม่นยำ ๆ ไม่ได้สงสัย อ้อ ๆ ทันที่เลย ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทเจ้า นั่นเห็นไหม สนฺทิฎฐิโก ประกาศบ้าง ๆ แล้วว่า ผู้ปฏิบัตินั้นและรู้เองเห็นเองในธรรมทุกชั้น ท่านว่าอย่างนั้นนี่นะ พระพุทเจ้าท่านมอบให้แล้ว แล้วไหนจะไปทูลถามพระพุทเจ้าอีกล่ะ ท่านสอนไว้แล้วว่า สนฺทิฎฐิโก เป็นอย่างนั้น

เราจึงวิตกวิจารณ์ อย่างน้อยพวกเรานี้ก็เป็นลูกชาวพุทธ ขอให้หัวหน้าเป็นผู้สนใจในภาคปฏิบัติบ้างแล้วมาสอนลูกสอนหลาน ผลิตวิชาวอกมาสอนลูกสอนหลาน ให้เรียนชั้นนั้นชั้นนี้ โดยเอาหลักวิชาพุทธศาสนานี้มีศีลธรรมเข้าไปเกี่ยวข้อง แต่ตัวผู้ที่ผลิตวิชาวอกมาให้เด็กเรียนเด็กศึกษาเด็กสอบนั้นไม่ได้สนใจมันเกิดประโยชน์อะไร ขอให้คิดนะผู้ใหญ่เรา อย่าเอามาเฉย ๆ เช่น หยดน้ำบนใบบัว หลวงตาพูดจริง ๆ นะ หลวงตาบัวจริง ๆ พูดออกมาจากความจริงทีเดียว ไม่ได้สงสัยในคำพูดที่สอน ไม่ว่า

ธรรมชั้นใดเราพูดจริง ๆ เราไม่เคยสงสัยในธรรมที่ถอดออกมาจากหัวใจเราแล้วนี้ แล้วไม่ทูลถามพระพุทธเจ้าด้วยนะจะว่าอะไร ถึงขนาดนั้นนะ

อย่างพ่อแม่ครูจารย์ที่เคยพูดให้ฟัง เวลาท่านพูดธรรมะเด็ด ๆ ผาง ๆ เสร็จแล้วยกมือสาธุขึ้นเลยอย่างนี้ เห็นต่อหน้าต่อตาเราเห็นอยู่นี่นะ แม้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม นั่นฟังซินะ หลวงปู่มั่นท่านจะประมาทพระพุทธเจ้าได้ยังไง เข้าใจไหม แม้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม จะทูลถามหาอะไร ก็ของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน แล้วถามหาอะไร ตรงนี้ชัดตรงที่ค่านไม่ได้ใช้ไหม

เรากำลังเวลานั้นทั้งแทะทั้งกระดูกทั้งก้างทั้งอะไร ๆ อยู่ในี่ เราฟังท่านแต่เราไม่ลืม เวลาท่านพูดเด็ด ๆ พูดอย่างนี้แหละ ยกมือขึ้นสาธุด้วยเห็นต่อหน้าต่อตา แม้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม ท่านซื้ออย่างนี้ด้วยนะ ประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม ถามท่านหาอะไร ของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน ก็ท่านสนฺทสิฏฺฐิโก แล้วนี้ ก็ถูกที่ท่านพูดแล้ว สนฺทสิฏฺฐิโก ประกาศป้างแล้วในผู้ปฏิบัติจะไปถามพระพุทธเจ้าอยู่ สนฺทสิฏฺฐิโก คือให้รู้เองเห็นเองก็ไม่มี ความหมายละซิ พระวาจาของพระพุทธเจ้าที่รับสั่งนั้น สอน สนฺทสิฏฺฐิโก ให้รู้เองเห็นเอง เมื่อรู้แล้วจะถามพระพุทธเจ้าหาอะไร ก็ธรรมเป็นของจริง ใครรู้เข้าก็จริงด้วยกันตามขั้นของธรรมนั้น เป็นอย่างนั้นนะ

นี่ไม่ได้คุย มันจวนจะตายแล้วพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ท่านทั้งหลายยังมาคิดหรือว่าหลวงตาบัวไอ้อวด หรือว่าหลวงตาบัวหาความไอ้อวดมาอวดท่านทั้งหลายหรือ เราอยากถามอย่างนั้นนะ นี่จวนจะตายแล้ว มันจะไม่ได้อะไรเลยติดเนื้อติดตัวนี้ ถ้าว่าเรียนหนังสือก็เป็นหนอนแทะกระดาษอยู่ ไม่ได้สนใจปฏิบัติก็เป็นหนอนแทะกระดาษละซิ ถ้าตั้งใจปฏิบัติ เรียนไปปฏิบัติไปละไปถอนไปพิจารณาไป นี่เรียกว่าถูกต้อง เรียนเฉย ๆ เอาชั้นเอาภูมิเกิดประโยชน์อะไร จะผิดอะไรกับหนอนแทะกระดาษ พูดอย่างนี้ผิดหรือ ลองดูซินะ ถ้าเรียนไปนี่เรียนจนกระทั่งวันตายก็ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร เรียนธรรมนั้นแหละ แต่กิเลสมันแทรกอยู่ในธรรมนั้นซิ ยิ่งไอ้อวดว่าตัวเรียนได้ชั้นนั้นชั้นนี้ไปใหญ่ กิเลสพอกพูนหัวมันจมนองหาตัวไม่เห็น ก็ยังไม่รู้ นั่นเป็นยังไง ไม่ใช่หนอนแทะกระดาษจะเรียกว่าอะไร ถ้าตั้งใจปฏิบัติก็รู้

นี่ก็เรียน มาพูดอยู่เวลานี้ไม่ใช่ไม่ได้เรียน มันก็เป็นอย่างว่าจริง ๆ เรียนมาว่า บาบสงสัยบาป ว่าบุญสงสัยบุญ มาตลอดเลย นรก สวรรค์ สงสัยหมด จนกระทั่งนิพพาน ก็ไปตั้งเวทิต่อกับนิพพาน เอ้ นิพพานมีหรือไม่มีนา โนนนะเห็นไหมละ นี่ละเรียนมาเป็นอย่างนี้ มันไม่ได้ฆ่ากิเลสแม้ตัวเดียวออกนะถ้าไม่มีภาคปฏิบัติแทรกเข้าไปด้วยแล้ว เรียนเท่าไรก็เป็นหนอนแทะกระดาษ ไม่ว่าเขาว่าเราเหมือนกันหมด ถ้าเรียน

ด้วยมีหลักปฏิบัติ มีสติปัญญาพิจารณาแก้ไขถอดถอนตนไป จากการศึกษาเล่าเรียนจำมานั้น เรียกว่าเรียนด้วยปฏิบัติด้วย เป็นประโยชน์เรียนอย่างนั้น เรียนเพื่อเอาชื่อเอานามเฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร

นี่ก็เรียนมาแล้ว ถ้าเกิดประโยชน์จะออกมาปฏิบัติทำไม ทำไมไม่ตัดวงเอามรรคผลนิพพานให้เต็มบ้านเต็มเมือง เพราะเรียนมาด้วยกันทั้งนั้นแม้แต่เด็ก นโม ตสฺส ภควโต เขาก็เรียนมา เขาก็ควรจะตั้งหน้าตั้งตาเป็นเจ้าของมรรคผลนิพพานแล้ว นี่ไม่เห็นใครเป็น แม้แต่ผู้ใหญ่หัวล้านหัวโล้นก็ไม่เป็นถ้าไม่ตั้งใจปฏิบัติ

ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นของกลาง ธรรมก็บอกว่าเหมือนแปลนก็บอกแล้ว แปลนแห่งศาสนาอยู่กับธรรมทั้งหมด กระจายออกไปตั้งแต่บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เปอต สัตว์ประเภทต่าง ๆ เต็มทั่วโลกธาตุนี้ เป็นแปลนที่พระพุทธเจ้าทรงรู้ ทรงเห็น ถอดออกมาสอนโลกทั้งนั้น เป็นแปลนของมรรคผลนิพพาน แต่ใครไม่ได้สนใจปฏิบัติตามนั้นซิ แล้วกอบโกยเอาตั้งแต่บาปแต่กรรม โดยลบล้างว่าบาปบุญไม่มี ๆ ยิงโกยเอา ๆ พวกกองรับเหมาใหญ่คือพวกมีอำนาจวาสนาเก่ง ๆ มากกว่าพระพุทธเจ้า ลบล้างพระพุทธเจ้าทั้งหมด

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ไม่เคยมีพระองค์ใดปฏิบัติเสียบาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ตลอดเปอตผีทั่วแดนโลกธาตุที่ว่ามื่อนั้นว่าไม่มี ไม่เคยมี รัยยืนยันแบบเดียวกันหมด เพราะรู้อย่างเดียวกัน เหมือนคนตาดีเห็นอะไรด้วยกันแล้วค้ำกัน ได้ยังงี้ แต่คนตาบอดมันค้ำวันยังค้ำนั้นแหละ มีก็หมิ่นก็แสนคนมันก็ค้ำคนตาดี นี้คนตาบอดมันเต็มโลกเต็มสงสาร ไม่ให้ค้ำคนตาดีคือองค์ศาสดาหรือธรรมพระพุทธเจ้าได้ยังงี้ มันก็ต้องค้ำอยู่โดยตรงนั้นแหละ ค้ำอยู่ในหัวใจมันไม่ทำตาม แบบดื้อ ๆ ด่าน ๆ

ไม่มีใครด่านยิ่งกว่าคลังกิเลสในหัวใจคนนะ พวกนี้พวกดื้อด้านที่สุด ยิ่งเรียนมาสูงเท่าไรมากเท่าไรไม่มีธรรมในใจยิ่งหนักเข้าไป เรื่องกิเลสตัณหาหนาแน่นยิ่งกว่าใครคือผู้ใหญ่ ๆ ที่ทะนงตนสำคัญตนว่าเรียนมามาก ๆ นั้นแหละ ถ้าไม่มีภาคปฏิบัตินะ ถ้ามีภาคปฏิบัติเป็นสิริมงคล ใหญ่เท่าไรยิ่งให้ความร่มเย็น ให้ความเคารพนับถือกราบไหว้บูชาแก่ผู้น้อย ๆ เป็นขวัญตาขวัญใจตลอดไปทั้งฆราวาสและทั้งพระนั้นแหละ ถ้าปฏิบัติดีเป็นอย่างนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการเรียนเป็นนกขุนทอง เป็นกระดาศเศษมาเฉย ๆ นะ นี่ได้ปฏิบัติมาแล้วไม่คุย พูดจริง ๆ ถ้าพูดเรื่องธรรม มา ถ้ามมาว่านั่นเลย ขนาดไหนนะ

การเทศนาว่าการสอนโลกนี้สอนไปตามขั้นตามภูมิของคน ชั้นไหนภูมิใดสถานที่บุคคล และบริษัทบริวารมีมากมีน้อยเพียงไร จะควรเทศนาว่าการขนาดไหน จะพอ

เป็นประโยชน์แก่โลกมากน้อยเพียงไร จะออกตามนั้น ๆ ให้พอเหมาะ เลยนั่นเขาก็ไม่รับประโยชน์ เทศน์ไปหาอะไร นั้น เอา มีลำดับเข้าไปอีก เอาอีก ออกอีก ๆ เอ้า. ฟาดเข้ามา ผู้ที่มุ่งต่อมรรคผลนิพพาน เวลานี้ปฏิบัติจิตเป็นอย่างนั้น ๆ เอ้า. ถ้ามมา ฟังซิ นะ ผางทันทีเลย ถ้าเป็นรตก็ไม่ได้ติดเครื่องแหละ เขี่ยบังคับแรงที่เดียวผิงเลยเทียว ก็เต็มหัวใจอยู่แล้วพูดให้มันจริงอย่างนี้ มันจะตายแล้วนี่นะ

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าเป็นของเล่นหรือ เป็นตุ๊กตาเครื่องเล่นของเด็กหรือ ถึงมา อิติปิโส ภควา ฯ แอ่ ๆ หลับไปทั้ง ๆ ที่ อิติปิโส ภควา ยังไม่จบ หมอนมันเก่งกว่า อิติปิโส ภควา นะทุกวันนี้ ถ้าพูดถึงเรื่องที่จะทำให้สวดมนต์ นั่งภาวนานี้ พวกเสือพวกหมอนนี่เก่งกว่าเรื่องอรรถเรื่องธรรมไปหมด มีไหมในวัดป่าบ้านตาดนี้ ทั้งพระทั้งฆราวาสอยู่นี้มีไหม ผู้ที่เอาเสือเอาหมอนไปแข่งธรรมพระพุทธเจ้าอยู่ที่นี่ กว่าเต็มวัดนะ ตั้งแต่หลวงตาบัวลงมา ไปดูซิหลวงตาบัวนอนมาตั้งแต่วันเกิด เสือขาดหมอนแตกไปก็ลูกแล้ววะ มันขาดเพราะนอนไม่หยุดนั่นเอง หมอนแตกเสือขาดไม่ได้ประโยชน์อะไร เห็นไหมล่ะ ต้องออกปฏิบัติซิ

เวลาปฏิบัติมันเป็นจริง ๆ จะให้ว่าไง ของจริงพูดไม่ได้มีเธอ ตั้งแต่ของปลอมเขาประกาศกันลั่นโลก ทำอยู่อย่างนั้น ประกาศอยู่ในตัว ๆ มันยังออกได้ประกาศได้แบบหน้าด้าน ๆ สันดานหยาบไม่ได้อายธรรมเลย มันยังทำได้ ทำไมธรรมเป็นของจริงพูดไม่ได้แสดงออกไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นศาสนาก็ไม่มีในโลกละซิ นี่มันรู้จริง ๆ จะให้ว่าอย่างไร เต็มหัวใจอยู่ที่นี่ เวลามันรู้มันไม่ได้มีอยู่ในความคาดความหมายนะ ที่เราคาดเราหมายมาเป็นอย่างนั้น ผลที่สุดแม้นิพพานจะเป็นอย่างนั้น ๆ เวลาผางเข้าไปแล้ว เหนอ. ขึ้นเลยทันที ฟังซินะ พอมันผางขึ้นมา โลกธาตุสะท้อนสะท้อนไปหมด เอ้า. ฟังให้ชัดเจน เดี่ยวหลวงตาบัวตายแล้วจะไม่มีใครพูดอย่างนี้นะ เวลาผางขึ้นมาเหมือนโลกธาตุสะท้อนหมดเลย พอขึ้นอย่างนั้น ทางนี้ก็ หือ. ขึ้นเลยทีเดียว ขึ้นภายในใจไม่ได้ออกคำพูดละ หือ. พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้แบบนี้ละเธอ ๆ

ใครจะไปวัดรอยพระพุทธเจ้าล่ะ ไปวัดดีกว่าพระพุทธเจ้า มันเป็นขึ้นมาด้วยหลักธรรมชาติที่เลิศเลอ ซึ่งตนไม่เคยคิดเคยคาดเอาไว้ในเวลานั้น มันก็ผางขึ้นมาทันที เหนอ. พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ๆ อย่างนี้ละเธอ ๆ ขึ้นแล้ว ธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละเธอ ๆ นั่นเวลามันเป็น ใครคาดไว้เมื่อไร นี่ละธรรม เวลาเกิดไม่ได้เกิดจากความคาดความหมายนะ เกิดขึ้นตามหลักธรรมชาติที่ปฏิบัติ ปฏิบัติเป็นหลักธรรมชาติ เหตุถูกต้อง ผลก็ถูกต้องโดยลำดับ พอถึงขั้นเต็มที่แล้ว เหตุเต็มภูมิแล้วผลก็แสดงเต็มภูมิ ถึงขนาดที่ออกอุทานในใจเลย เหนอ. พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้แบบนี้ละเธอ ๆ ธรรมแท้เป็น

อย่างนี้ละเธอ ๆ อย่างที่เราเห็นอยู่นี้แหละ ที่มันเป็นอยู่เวลานี้แหละ ความหมายว่าฉัน พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ละเธอ ๆ อย่างที่เห็นอยู่ในหัวใจ กระจ่างแจ่งอยู่นี้

จากนั้นมาก็ประมวล ๓ รัตนลงมาเป็นอันเดียวกัน เป็นโดยหลักธรรมชาติเหอ. พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร เป็นแล้วนั้นเห็นไหม เป็นอยู่ในหัวใจนี้แล้ว เหมือนกับว่าแม่น้ำมหาสมุทรนี้ ทำไมแม่น้ำเหล่านี้ถึงมาเป็นแม่น้ำมหาสมุทรได้ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร มันไหลมาจากที่ต่าง ๆ บรรดาแม่น้ำทั้งหลายใช้ไหม ลงมาสู่มหาสมุทรแล้วเป็นมหาสมุทรอันเดียวกัน แล้วใครจะไปถามแม่น้ำนี้มาจากไหน พุทโธ ธัมโม สังโฆ เหมือนแม่น้ำสายต่าง ๆ ถ้าพูดหรือว่าเป็นปมอันหนึ่งที่จะจับบีบเข้าถึงธรรม ๆ พุทโธ เข้าถึงธรรม ธัมโม เข้าถึงธรรม สังโฆ เข้าถึงธรรม เป็นอันเดียวอยู่ในธรรม นั้น เวลามันรู้ มันรู้เป็นอันเดียว

เหอ. พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร ก็มันเป็นแล้วนั้น เราเคยคาดเคยคิดเมื่อไร นี่เป็นมหาสมุทรได้อย่างไร ก็น้ำรวมตัวแล้วก็ปมมหาสมุทรได้ ธรรมรวมตัวก็เป็นธรรมธาตุได้ ก็เป็นอย่างนั้น ธรรมธาตุจึงเทียบกับแม่น้ำมหาสมุทร แต่ที่เราเทียบมหาสมุทรที่กว้าง ๆ นี้แคบนิดเดียวนะ เราอยากเทียบธรรมธาตุของพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่ตรัสรู้มาก็ก็กลับมากจนกระทั่งบัดนี้ กว้างขนาดไหน นี่ละเป็นอันเดียวกัน ๆ ฝั่งลงไปนั้นก็ปมอันเดียวกัน กับน้ำหยดไหน ๆ จับตรงไหนก็เป็นแม่น้ำมหาสมุทรอันเดียวกันหมด นี่ธรรมชาติของธรรมที่ธรรมเป็นธรรมธาตุก็เหมือนกัน ท่านจึงไม่ถามหาพระพุทธเจ้า ถามหาท่านทำไม ใครรู้ธรรมผู้นั้นเห็นเรตถาคต ใครเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเรตถาคต ท่านบอกไว้แล้ว ให้เห็นดูซิ จะถามพระพุทธเจ้าหาอะไร เหอ. พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างนี้ละเธอ ถามท่านทำไม นั้นเวลามันเป็น-มันเป็นอย่างนั้นนี่นะ

นี่ละธรรมถ้าปฏิบัติมันก็รู้อย่างนี้เห็นอย่างนี้ ไม่ปฏิบัติแบบนี้มันไม่รู้ มีแต่มาอวดโม้ทำลายกัน เรียนจบชั้นนั้นชั้นนี้เป็นบ้านน้ำลาย กิเลสไม่ได้ถลอกปอกเปิกแก้ตัวเดียวเกิดประโยชน์อะไร อย่างนี้เป็นเรื่องของกิเลสอวดตัวต่างหากไม่ใช่ธรรม ธรรมท่านไม่ได้อวด เอาแต่ความจริงออกมาล้วน ๆ ๆ ฟุ้งง้อทั้งหลายฟังเอานะ นี่เราจนจะตัวแล้วนะ สอนโลก เทวบุตรเทวดาลงมานี้เราไม่เคยสะทกสะท้านในการสอน ใครจะว่า เทวบุตรเทวดามีหรือไม่มี ช่างโคตรพ่อโคตรแม่มัน เราไม่เคยสนใจกับมัน พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เลิศของเรา ประกาศมาแล้ว เรื่องเทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหมทั้งหลายเหมือนกับพุทธบริษัทเรา นี่ สอนมนุษย์กับสอนเทวดา มีจำนวนมากน้อย หรือหนักเบาต่างกัน เท่ากันเหมือนกันเลย ยิ่งเทวดามีจำนวนมากยิ่งกว่ามนุษย์เราเป็นไหน ๆ

มนุษย์เรานี้เต็มโลกเต็มสงสารมีสักกี่ล้านคน เทวดาเพียงชั้นดาวดึงส์ชั้นเดียวนั้น มีมากกว่านี้ขนาดไหน นั่นพระพุทธเจ้าเป็นผู้รู้ผู้เห็นผู้นำมาสอนโลก พวกเรามันหลับตาลบว่า เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมไม่มี มันก็ลบกัณอยู่อย่างนี้จะว่าไง แล้วก็พวกนี้แหละพวกจะบั่นลงนรก พระพุทธเจ้าไม่ได้ลงนะ สอนด้วยความเมตตาต่อโลกต่างหาก เป็นยังไงเรื่องศาสนาเลิศหรือไม่เลิศ พระพุทธเจ้าเทศน์แท้ ๆ เป็นผู้สอน ศาสดาองค์เอกเป็นผู้สอนมา โลกวิทู ๆ แปลว่าอะไร แปลว่ารู้แจ้งโลก โลกนอก โลกใน รู้ตลอดทั่วถึง โลกภายในคือกิเลสตัณหาขาดสะบั้นลงจากพระทัยแล้ว โลกภายนอกเห็นหมด เป็นยังไง เพราะฉะนั้นจึงลำดับลงมาพอประมาณ ให้พวกเราทั้งหลายได้ทราบ ว่า นรกมีกี่หลุม สวรรค์มีกี่ชั้น พรหมโลกมีกี่ชั้น เรียงลำดับมาให้เราทราบ เพียงเท่านั้น มันก็ยุ่งงงเป็นไก่อตาแตกอยู่

พวกบ้าไก่อตาแตกเหล่านี้มันได้เรื่องได้ราวอะไร ปฏิบัติศาสนาไม่ได้เรื่องได้ราว แล้วก็มันวันโจมตีศาสนาแหลกเข้า ๆ ต่อไปนี้ศาสนาจะไม่มีนะในเมืองไทยเรา จะมีตั้งแต่เรื่องกิเลสตัณหาเต็มบ้านเต็มเมือง ไปที่ไหนมีแต่คลังกิเลสตัณหา แล้วก็ไปที่ไหนมันก็มีแต่ความทุกข์ความทรมานทุกหย่อมหญ้า ไม่มีใครเอาความสุขมาอวดกันเลย นี่ก็เพราะเอาผลของศาสนามาระบายกันก็มีแต่กองทุกข์ละชิ ถ้าเอาธรรมมาปฏิบัติ ยกตัวอย่างเช่น พระท่านไปอยู่ในป่าในเขา นั่นหรือว่าท่านเป็นเศษเป็นเดนของพระนะพิจารณาดูซิ ท่านไปอยู่ในป่าในเขา บริหาร ๘ เท่านั้นท่านติดตัวไป มีจีวร สบง ผ้าสังฆาฏิ บาตรเท่านั้นไป เข้าป่านั้นเขาลูกนี้ นั่นหรือว่าท่านเป็นเศษมนุษย์ นั่นแหละคือคลังแห่งความสุข ธรรมอยู่ในนั้น

ท่านไปปฏิบัติธรรมอยู่ที่ไหน เวลามาหากัน เป็นยังไง ไปอยู่ป่านั้นถ้านี้เป็นยังไง ภาวนาเป็นยังไง โอ้ย เวลาท่านเล่าให้ฟังนี่เพลินเลยเรา ลืมวันลืมคืน มันเพลินด้วยความรู้ความเห็นของท่านความเห็นของเรา ต่างคนต่างออกมาบรรยายต่อกัน คนนั้นเห็นยังงั้นคนนี้รู้อย่างนี้ ทั้งธรรมแกกิเลส ทั้งธรรมปลีกย่อยที่จะรู้ในสิ่งต่างๆ กระจายออกไปจากใจนี้ เวลาเปิดออกมาแล้ว นั่นละผู้ทรงความสุข ท่านไม่ได้เอาความทุกข์มาระบายเหมือนเรานะ ท่านผู้ตั้งใจปฏิบัติธรรมจริง ๆ

เอ้า ยกตัวอย่างเช่น พระกรรมฐานที่ท่านมุ่งต่ออรรถต่อธรรมจริง ๆ ออกมาพูดจะมีแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรมพูดต่อกัน วันยังค่ำท่านพูดได้สบาย รื่นเริงบันเทิง เราวันยังค่ำมีแต่ระบายเรื่องกองทุกข์สู่กันฟังเต็มโลกเต็มสงสาร ไปที่ไหนก็ไปชิมมีแต่กองทุกข์นะ ที่จะหาความสุขมาอวดกันนี้ไม่มี นี่ละอำนาจของกิเลส โทษของกิเลสที่พาลากเข็นเราให้สร้างมันขึ้นมา ก็มีแต่กองทุกข์เผาหัวเรา เรายังไม่เช็ดไม่หลาบอยู่หรือ ยังเห็นว่า

ธรรมเป็นของไม่แปลกประหลาด ธรรมเป็นตุ๊กตาเครื่องเล่นของเด็กอยู่เธอ ให้พากันพิจารณาตั้งแต่บัดนี้ต่อไป

หลักวิชาทั้งหลายนี้เราก็เห็นด้วยในการที่จะนำมา แต่ยังไม่เห็นด้วยที่ผู้ใหญ่ไม่สนใจ ถ้าผู้ใหญ่มีความสนใจแล้วเอาธรรมอันนี้ออกมากระจายต่อเด็ก เราจะเห็นด้วยนะ แต่ผู้ใหญ่มาทำโก้ๆ เราไม่ได้เห็นด้วยเลยนะ เพราะธรรมไม่เห็นด้วย พระพุทธเจ้าไม่ใช่มาทำโก้ๆ อย่างนี้ พระสงฆ์สาวกไม่ทำโก้ๆ อย่างนี้ ที่มาสั่งสอนสัตว์โลกท่านเอามาแทบเป็นแทบตาย แล้วพวกเราเอาโก้ๆ อย่างนี้มาสอนเด็กเกิดประโยชน์อะไร ให้พากันไปคิดให้มากๆ นะ เอาละพอ พูดไปพูดมาเหนื่อยแล้ว

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd